

АНРИ-РОБЕР ПЕТИ

КРАЉ АЛЕКСАНДАР I

ОД ЈУГОСЛАВИЈЕ

КАО ЖРТВА МАСОНСКЕ ЗАБЕРЕ

СЛОБОДНА КЊИГА
1996

САДРЖАЈ

Предговор

1. Краљ војник

2. Драма

3. Завера

4. Усташе

5. Убице

6. Масонерија наделу

7. Позив на казну

Додатак:

Милан Банић: Масонерија и Марсејски атентат

ПРЕДГОВОР

9. октобра 1934. предвече, читава је Фраицуска поражено и запрепаштено сазнала из новинских издања и кроз радио ужасну трагедију, која се одиграла у Marseilleu. Краљ Александар I. убијен је куршумима једног фанатика. Поред њега пао је једнако тако Louis Barthou, наш министар спољних послова.

Француска и Југославија нашле су се уједињене у заједничкој боли, али губитак је био много страшнији за нашег савезника, који остаје неутешив над губитком свога краља. који оставља за собом најдраже да жале.

Нашем болу, што смо изгубили искреног и оданог пријатеља, додајемо и неопростиву увреду која је нанешена нашем националном угледу тиме што се овај страховити злочин догодио на тлу Француске и извесном сукривњом масонерије. Јер су високи функционери полиције извршили строго реч налога, који је дошао из паришких, београдских и осталих ложа, па се је могао догодити тај сраман злочин.

Краљ Александар I. учинио је једну велику погрешку у својој младости. Он је био постао масон у време кад још није био нити престолонаследник. Није сметало ништа што он није посећивао ложе дуго време. Масонерија га је интернационална подносила до онога дана када је он почео пресецати и супротстављати се злочиначком деловању ове секте.

Од тог часа он је морао бити убијен, он беше осуђен.

Марсејска драма јесте епилог освете високих достојанственика масонских ложа. У часу када светска масонерија жели да сломи полет Mussoliniјеве Италије, ми не смијемо заборавити да је Александар I. од Југославије био убијен у предвечерје споразума своје земље са Италијом, т.ј. стварања тако коначног пријатељства ових двеју средоземних сила.

Атентат на монарха био је тек питање згодних околности за сумњиве типове који су имали да учине злочин и прикладног места за уморство: 9. октобар 1934. пружио је све те услове.

1.

КРАЉ ВОЈНИК.

Александар I. Карађорђевић Краљ Југославије ушао је још за живота у бесмртност. Његова смрт је тек то посветила, она му је донела ауреолу мученика.

Рођен на Цетињу 17. децембра 1888. као син принца Петра Карађорђевића и принцезе Зоре, кћери краља Николе црногорског, он је потомак Карађорђа у директној линији. Оног Карађорђа који је на почетку прошлог столећа ослободио Србију од турског ропства. Своје прве науке провео је у Женеви, док није ступио у школу пажа у Петерсбургу. Довршио је науке у Београду пошто је већ његов отац дошао на престол. Он се је одлично спремио у својој образованости и марљивости да би касније могао по свему испунити позив краља.

У марту 1909. био је проглашен наследником престола и одтад он је увучен у јавни живот и у послове суверена.

Сигурно је да треба захвалити његовом организационом духу и савршеном знању војних питања, што се српска армија године 1912. успешно супротставила у балканским ратовима и извојевала победу. Он је заповедао првом српском армијом, која је након три битке разбила турску војску и тиме довршила рат.

У другом балканском рату године 1903. он је поновно преузео заповедништво једне армије и славно се борио у долини Брегалнице. Ови сјајни војни успеси били су учвршћени мировним

уговорима у Лондону 30. маја 1913. и у Букурешту 10. августа исте године, којима је младој и победничкој Србији уступљен сав териториј старе Србије и један знатан део Македоније.

На почетку 1914. здравље је краља Петра било тешко уздрмано те је принц Александар био проглашен за регента краљевства са свим правима и властима суверена.

Неколико недеља после тога букнуо је рат поводом сарајевског атентата где су били убијени престолонаследник Франјо Ferdinand аустријски и његова супруга. Ова масонска драма подсећа по многим битностима оној драми чија је жртва требао да буде 20 година касније несретни краљ Југославије.

Престолонаследник двојне монархије Франјо Ferdinand био је осуђен године 1912. по интернационалној масонерији на једној седници одржаној у ложи Алпина у Швајцарској. Извршиоци и помагачи атентата су били фрамасони. Познато је да је последица те драме испунила пет година најстрашнијег и најкрвавијег рата. Масонерија је свесно искористила ратничко расположење централних власти. Сукоб је био тако неизбежив а на концу свега она је дошла у могућност да наметне мир у масонском духу чији је циљ да осигура победу идеја управљача ложе.

Загазивши у светски рат Александар је преузео заповедништво армије праћен војводом Путником.

Аустроугарске чете биле су разбијене у биткама на Церу и Јадру, /август и септембар 1914./ Он је прешао у офанзиву у месецу децембру и започеле су нове битке неустрашивошћу српске војске у чију је средину дошао да се бори и сам стари краљ Петар. Али у јесен 1915. био је отворен и фронт против Бугарске и било је све мање изгледа за одржање и херојски отпор српских војника. Војска, краљ, принц Александар, влада и један део становништва, пошто је издржао велике напоре, прелази Албанију. То повлачење значи у повести голему епопеју, готову легенду славе и несреће.

За време овог херојског повлачења принц је показао одличну пожртвованост и самоодрицање. Болестан, исцрпљен, пошто се је већ подвргао једној тешкој операцији у Скутарима, он је одлучно одбио преко воље своје околине да се укрца на француски торпиљер који је дошао да га пренесе са албанске обале. Он је одлучно изјавио, да неће напустити копно и отићи, док се и последњи његов војник још налази на албанскоме тлу. Он је истодобно телеграфисао Poincareu: "Србија више не постоји. Али остала је још моја војска. Ми смо спремни да дођемо и да наставимо борбу на француском тлу."

Ко се може сетити епизода овог драматичног повлачења Србије, не може се отети дојму и дивљењу над узвишеном јакошћу овога принца, који је изручен патњама и невољи и након расула његове војске, која је била делимично уништена а делимично болесна, задржао и сачувао упркос свега тога веру у будућност и у победоносан свршетак.

Са помоћу савезника српска је армија поновно устројена на Крфу и под заповедништвом принца Александра у пролеће 1916 она је преко Солуна дошла до македонске линије. И постигла је прве значајне успехе код Флорине и Монастира. Пошто се коначно источна армија решила генерала масона Saraila, чија је неспособност проузроковала мноштво непотребних жртава, ускоро су се почели наслућивати дани победе пошто је одлучан и искусан Franchet d' Esperey помогао братски храбру српску армију.

У општој офанзиви савезника и код коначне победе у септембру 1918., које су омогућиле пропаст централних власти, српска је војска под заповедништвом принца Александра придонела знатно победи.

Ова офанзива је претходила крфскоме пакту којег су потписали принц и Трумбић, бивши посланик задарског дистрикта у бечком парламенту. Овим актом био је запечаћен споразум Срба, Хрвата и Словенаца и конституисан је устав будуће Србије под жезлом Карађорђевића.

Ова политичка победа заједно са победом у оружју означаје ослобођење Југословена. Одсад су уједињени у заједничкој држави и под заједничком династијом. Краљ Александар имао је год. 1921. да уреди као суверен земљу коју је ослободио као војник. Његова дела у ових 15 година још су свима у успомени. Он је радио на томе да уништи супарништво партија и посредовао је да ублажи хрватско-српски спор. У јануару 1929, пошто је видео да нема могућности повратка нормалном парламентаризму узео је власт у своје руке и завео је привремену диктатуру, ослањајући се директно

на народ. Он је реорганизовао администрацију, изједначио законе и решио нерешена питања те је оживео све гране живота у чисто националном духу. Да би после овог државног удара учинио крај унутрашњим тешким нередима који су стварали непријатељи јединствености нове Југославије. Али сада се пробудило непријатељство провинција, које етнички нису српске.

Мировни уговори после светског рата, израђени и закључени у чисто масонском духу, имали су за циљ да разделе и подјарме римокатоличке народе у средњој Европи и на Истоку. Са тог становишта треба посматрати сукоб који је настао у новој Србији. Тако дуго, док је краљ Александар водио православну политику и у томе ишао толико далеко, да је гњавио и мучио католичке провинције српска је и интернационална масонерија подржавала краља, који се покоравао игри ложа. Али чим је овај хтео да се приближи Италији и савезу на Медитерану, да се уопште приближи католичком свету, настао је коначан лом између њега и масона његове земље. Непријатељство између краља и моћних југословенских масона започело је у месецу мају 1933. У месецу августу 1931. револуционарне балканске организације, од којих су неке управљане на тајан начин по масонима, спремале су атентат против монарха. Био је одређен један летећи одред који је имао да изврши атентат, али завереници сусревши прве тешкоће, које су пречиле њихово нечасно дело, одлучиле су да сачекају прву повољну згуду која ће им се пружити да убију суверена. Било је јасно да је готово немогуће починити овај атентат на југословенском територију и зато је било одлучено да се сачека један пут монарха у иностранство.

С друге стране активност краља Александра на терену спољне политике озбиљно је узнемирила високе масоне. Као огорчен непријатељ Совјета краљ је са неколико људи из своје околине припремао коначну еволуцију своје земље спрам зближења са Hitlerovom Немачком и наслућивао се је и споразум са Mussolinijevom Италијом на грозоту, која је захватила ложе. Ова еволуција била је све више видљива пошто је састав нове владе у Београду био у ствари договорен са Götingom неколико дана пре самога састава владе. Краљ Александар је надаље спремао једну политику попуштања и пријатељства са суседима Југославије, нарочито са Бугарском. Он је коначно био и покретач различитих пактова који нису били у одношају са вулканским духом ложа, али на који се је одлучио више забринут да ратује у идејама, које су му биле противне, него да пусти људе живети у миру.

Између помирљивих геста краља може се подвући пакт Мале Антанте и балкански пакт који имају заједничку сврху да осигурају мир у Централној и Источној Европи. Он је присуствовао често дипломатским разговорима. И он, који је толико много трпио у рату, захваћен врућом жељом за светским миром морао је у предвечерје своје смрти да дође у Париз и да под водством Француске покуша пријатељство са Италијом, од које не дели његову земљу ништа осим неколико секундарних питања. И по свему могло се је веровати да посета краља значи стављање путоказа спрам једног просторног балканско-латинског савеза у средишту којег је Југославија имала могућност да учврсти трајни савез пријатељства.

Али овај савез, који би имао обухватати латинске и ортодоксне народе у Средоземном базену и који би био наслоњен на немуслимански свет у Турској, беше у очитој противности и опреци расе и интереса спрам протестантских земаља Северне Европе, напосе Енглеске.

С друге стране Александар I беше огорчени противник Совјета и сваког споразума са владом јеврејских убица у Кремљу. Он се живахно и жестоко успротивио својом последњом енергијом француско-руском споразуму, који је потписан на срамоту нашу у последње време по *Pieru Lavalu* бившем револуционару, који дугује своју политичку срећу начину по којем је он знао пливати у мочвари парламентаризма.

Ради тог свог непријатељства спрам Совјета, који су од сада у савезу са ложама, Александар I је по други пут навукао на себе проклетство и његову смрт омогућио је у велико споразум и савез са издајницама из *Brest-Litovska*.

ДРАМА

Овако овај принц којег смо требали примити као брата у оружју и као једног од најбољих и најодлучнијих међу нама, ступио је на тло Француске са смешком на усницама, доноси нам својом легендарном славом пример највиших врлина. По свему неустрашив у светском рату, он је дошао наново као војник мира да би уплео један ближи вез и једнако тако свет између двеју нација, које су највише трпеле за време великих олуја, а да не заборави ни Белгију. Француска и Југославија имају се са разлогом највише бојати једне нове европске конфлације.

То је дакле био прави садржај свечаности и топлих симпатија којима је Марсеј очекивао 9. октобар 1934. и долазак суверена. На улицама искићеним тробојкама двеју нација нестрпљиво је и весело чекала маса да га поздрави. Тачно у 4 сата краљ је Александар стигао на адмиралском чамцу на пристаниште, које беше уређено на белгијском кеју, у пратњи министра морнарице Pietria и југословенског министра вањских послова Јефтића. Пошто га је г. Varthou поздравио, он се смешком захвалио министру вањских послова. Доброхотан смешак остао је на његовом лицу ипак захваћен до неке извесне озбиљности, јер је краљ знао да се против њега намерава и спрема атентат у Marseillu. Затим је срдачно стиснуо руку бившим ратницима на -солунском фронту који су дошли у делегацији. Краљ је после тога стигао до аутомобила префектуре, уз франетичко одобравање мноштва, у пратњи г. Varthoua и генерала Georgesа, који му је био додељен као пратња. На овације народа краљ се захвалио дижући руку до обода капе док се устројавала пратња. Наједном краљ је пребледео. Он је опазио да су кола у којима је заузео место била готово незаштићена. Тек два виша официра на коњу били су са обе стране кола до вратију. Кола су ипак лагано напредовала праћена све већим одушевљењем масе. Кола су пошла од белгијске обале неколико стотина метара и управо приспела до првог од електричних канделабера смештеног на крају плочника пред берзом, кад се наједном запазило неко гурање иза детектива који су стојећи на крају цесте задржавали мноштво које је свеудиљ клицало.

Не гурајте се, повикало је неколико особа.

Али наједном између два стражара неки човек доста чврсте телесне грађе залетео се на цесту. Он је успео избећи управо коњу пуковника Piolleta који је јахао са леве стране аута. Човек је поскочио на степенице аута са револвером у руци и прасак је одјекнуо. Пуковник Piollet окренуо је међутим брзим окретом свога коња на месту како би могао да удари својом сабљом убицу. Он је два пута ударио сабљом убицу, који се заљуљао и пао на плочник а да ипак није испустио свој револвер. Још је одјекнуло неколико прасака који су произвели у мноштву праву панику. Неколико особа међу њима, такође и један полицајац, пали су на земљу. Шофер краљевског аутомобила пуцао је на убицу и ти безбројни хици паљбе повећали су још више свеопште узбуђење.

Призор који је по том следио био је ужасан. Кордон је био пробијен. Светина је нагло потражила склоништа далеко од краљевских кола, која су тада била опкољена полицијом у цивилу и детективима, док је од обале белгијског кеја у галопу јахала мобилна гарда. Мноштво је викало. Паника беше неописива.

Видећи човека на земљи са револвером у руци полицајци су се бацили на њега и линчовали га. Они су очевидно настојали да дотуку злочинца који је био потом пренешен у један малени киоск, што се налази на самом тргу берзе, а затим у просторије безбедности где је ускоро издахнуо и то хотимично, без икакве његе. Док се одвијао овај призор, полиција је изванредно брзо прочистила цесту, да би омогућила краљевским колима пут до префектуре где је краљ строваљен са крајњом бледоћом био већ без свести.

Знаде се затим да је краљ погођен са два метка од којих једним у јетру а другим у груди, готово сместа издахнуо услед наглог губитка крви. Министар Varthou издахнуо је неколико сати касније. Генерал Georges погођен са четири метка, висио је неколико дана између живота и смрти. Осим тога за време пуцњаве убијене су три жене, а пет других особа тешко је рањено. По причању присутних сведока и оних лица, који бејаху некако нехотично умешани у овај догађај, могу се утврдити неке појединости, а то су искази пуковника Piolleta из 141. пешадијске пуковније који се у

моменту атентата налазио на левој страни аутомобила и ударио убицу својом сабљом, - шофера Paula Fovissaca који је возио краљевска кола.

Из свих тих исказа и појединости излази недвоумно да кола у којима се налазио краљ нису била никако чувана од полиције. Тако је сада јасно колико треба расветлити ову драму да би се углавило дело масонерије у свој својој страхоти, ужасу и потпуној својој хипокризији.

3.

ЗАВЕРА

Данас, иако не располажемо поближе са свим доказима ради шутње која скрива и заокружује читаву истрагу о трагедији, ипак смо у стању изнети извесну оптужбу против интернационалне масонерије. Постоје чињенице на којима је оснивамо и које су изван сваке дискусије.

Други дан по атентату неколико великих дневника "пропустили" су следећи коминике:

"На левој руци убице Kelemena била је тетовирана једна кружница, у којој су биле уцртане мртвачка глава и две унакрсне кости. А под тим реченица на хрватскоме језику: "Pobjediti ili umrijeti."

Овај мртвачки знак и ове речи налазимо скоро код свих степена масона испод 3. степена. Случај је тим више узбудљива, што су исти цртеж нашли и код убица престолонаследника Franje Ferdinanda од Аустрије који је год. 1914., заједно са својом супругом, убијен у Сарајеву по налогу масонерије и по масонима, како то сведочи признање убица у току самога процеса. Знаде се последица ове трагедије: рат.

Али има још јаснијих и бољих примера за чудну случајност ових масонских знакова. Тајне упуте Великих Генералних Инспектора за вођење Ложа, Огранака и Савјета /обред 33. степена, највишег ступња/ потврђује то на овај начин: смрт и рат краљевствима, смрт католицизму свим средствима ма каква била. Послије Луја XVI., год 1792. после Msgr. Affre године 1848., после Mosgr. Darboisa за време Комуне, после Umberta од Италије год. 1900., после Don Carlosa Portugalskoga и његовог сина год. 1908., после аустријског престолонаследника год. 1914., и коначно после цара Русије и његове породице год. 1918, после свих тих уморстава, било посредно било непосредно извршених пакленим злочинима и плановима масонерије у њеној неискорењивој мржњи против хришћанских краљевства и представника Христових, не изгледа ли убиство краља Александра као наставак оваквог деловања, систематског уништавања вере и монарха, који штите Крст. Док је Александар I служио интересима ложе, прогонећи хришћане Србије, имао је помоћ и заштиту ложе. Али у часу, када је био оптужен ради једне политике помирљивости спрам хришћана, он је био осуђен и убијен.

У ово време фрамасонерија француске има у дневним заповедима у својим тајним светиљштима упуте о властитим средствима, како да што пре макне бугарског краља Бориса, сретног диктатора Португала dra salazara и особито Hitlera, чије само име испуња грозом храмове масона дуж света.

Ко да сумња у душевно стање масона што се тога тиче, довољно и корисно је истакнути речи јевреја Cohena, брата 33. степена, што их је казао пре неколико година на заседању ложе Jean Jauresa: "Кад се ради о том, да одбранимо режим, ја мислим да је све дозвољено. Ја нећу оклевати да макнем једнога Mussoliniја, на пример, са неким отровом, који неби оставио никаквих трагова"

Иако талијански Дуче није био отрован, беше ипак нападан више пута и сви ти атентати, све те уроте долазиле су из париских ложа. Заправо је чудо, како је тај човек одличног значаја успео да измакне освети масонске браће.

Уосталом краљ Александар знао је да је осуђен по масонима на смрт. Msgr. Roncalli. нови апостолски делегат, обавестио је R.I.S.S.. у Ватикану о једном узбудљивом разговору између пок. монарха са бугарским краљем Борисом овако:

"Током пута краља Александра у Софију обадвојица суверена разговарала су слободно о садашњим и будућим догађајима Александар је рекао Борису: "Ми ћемо обојца бити сигурно убијени, а ти си први на реду." - Борис је на то одговорио: "Реци ми да ли си Ти масон? Ти се свугде приказујеш као шеф балканске фрамасонерије. - " "Не, ја нисам масон. Ја сам некада посећивао ову секту, али већ је сигурно 20 година што не одржавам с њом никакве везе. -" "Онда си Ти први на реду, одговорио је живахно Борис-..." На часу расанка бугарски цар рекао је краљу Александру: "Ти скоро путујеш у Француску, чувај се тамо!"

Ова бојазан се потпуно остварила.

Ми знамо да су у месецу августу 1931. балканске револуционарне организације под водством ложа спремале атентат против монарха, али до овога није дошло због разлога мера сигурности. Извршење је тог атентата одложено и одлучено је да с чека до првог пута краља у иностранство.

Неколико недеља пре трагедије у Марсеју донео је један дневник, који излази у Паризу и одраз је чисто масонских тенденција, претње против краља Александра убацивши их једнако као реч налога а изазвавши једнако и сећање на њих.

Али посвему очевидна и белодана чињеница код тог масонског дела је ова:

У јуну 1934. спремљена је у свим појединостима завера да се убије краљ Александар а та беше састављена у масонским круговима Париза. Организација ове уроте беше посвему у рукама лица која су добро позната у извесним тајним ложама иностранство.

Читаво дописивање о спремању ове завере путовало је из Француске у иностранство и из иностранства у Француску у дипломатској пошти чехословачког прејасног брата масона Бенеша.

La Surete Nationale и le Parquet de Paris, по упутама ложа. знајући за ову припрему, нису о тој ствари повеле никакву истрагу.

Ипак и оружје и новци, који су били раздвојени за извршење ове завере и лица која су била најмљена по налогу ложа, су позната.

И Француске и иностране полиције служе се данас тим извесним лицима која су умочена у ову заверу и оне тероризирају ове претећи им вечном робијом да би се послужиле с њима као проказивачима и агент провокаторима у исто време.

Неки од тих лица служе као проказивачи и шпијуни код чланова усташа, у улогама које ћемо посвему установити у атентату који се одиграо у Марсеју.

Завера израђена у париским ложама, спремљена је до појединости и извршена, док су високи функционери полиције, све по реду масони, посвему тачно знали и учинили своје жалосно дело.

Треба дакле разгледати два извора масонског злочина да би се посвему разумела сама завера.

1. Атентат спремљен по усташама јест атентат фанатичних патриота и националиста, обухватајући са верским моментом и манифестацију борбе Хрвата католика против Срба православаца и напада српских масона против католичке цркве.

2. Масонска завера беше прави мучан посао своје врсте кад је успела учинити фанатичне католике помоћницима масонске освете против краља. Ложе су биле склоне драми, пуштајући да се она догоди, пошто су полицајци све знали и могли их спречити у делу. Ми ћемо размотрити зашто се сада пустило да учине своје дело чланови Усташа.

4.

УСТАШЕ

Каква је то мистериозна организација Усташа, чији су чланови толико фанатични да не презају ни пред злочиним. Морају се приказати неке околности и дати разјашњења о тој тајној организацији и њеним циљевима.

Усташе су углавном Хрвати, римокатолици, у опреци са пореклом и вером према православним Србима. Спретност управљача интернационалне масонерије успела је искористити овај међусобни антагонизам и дала је организацији Усташа готово парамасонски калуп.

Кратко проучавање повести Хрватске учиниће разумљивим расположење овог народа, поносног и неустрашивог. који ипак није успео никада кроз векове да постигне своју осебујност и независност.

Протежући се све до обала Јадрана, Хрватска је прекривена ливадама и шумама а у својој је целокупности опора и тврда. Хрват је рођени коњаник и главно богатство овога краја, готово изобиље, лежи у одгоју коња. Тамо се обрађује земља, осим тога обилује житом по равницама и виноградима, дудом и сађењем дувана по брежуљцима.

Земља је била освојена од Мађара на измаку 11. столећа и припојена Хабсбуршкој кући после битке на Мохачу /1526/. Провалом Турака на концу 16. столећа била је за дуго време бојно поље између Турака и Аустријанаца, све до мира у Карловцу /1699/, када је над њом дефинитивно учвршћено господство Аустрије, Она је била и део Француског империја од 1809. /мир у Бечу/ па до 1814. Доласком Хабсбурговаца она је уставно припадала угарској краљевини па је била одвојена после револуције 1848-1849., док није коначно поновно присаједињена 1863.

Са гледишта етничког Хрвати су Словени са југа, ипак у погледу вере они се приближују својим бившим господарима, Мађарима, држећи се римокатоличке вере.

Пре рата Хрватска беше средиште југословенског покрета који се оснивао на тадашњем устројству, и заједно са Далмацијом и Босном, као троједна краљевина, признала је суверенство Аустрије.

Становници су задобили посебан сабор.

Светски је рат требао одвојити овај народ од централних власти и повести га према уређену једне веће Србије, према уређењу у којем би тај народ нашао своју браћу по пореклу ако не по вери. Али као и све остале провинције, мењајући једно господство над собом са другим и сносивши са грозом ратна опустошења која су се тако понављала, овај народ није могао никада до данашњег дана да учврсти своју индивидуалност и да се домогне апсолутне самосталности.

Припојење великој Србији, уосталом, слободним пристанком, проведено и мировним уговорима, није донело овој земљи, која је одувек похлепна слободе, ишчекиване наде.

Било је несумњиво да ће велики ауторитет краља Александра успети да савлада све потешкоће и да уједини више слободно велику породицу јужних Словена, чија династија Карађорђевића беше по нашем мишљењу највише одређена да заврши ово уједињење и ово рашчишћење.

Ипак преостала је једна непомирљива мањина коју сачињавају жарки патриоти Хрвати и сепаратисте, који остају непријатељи доброхотном господству краља Александра. Из редова те мањине прикупљени су чланови организације Усташа који постепено постадоше отпадници да би потом постали завереници и револуционари па коначно убице и терористи.

Беше знак генија интернационалне масонерије који је успио искористити ову мањину, да их прибере, да заоштри њихове осећаје и да гура те патриота несвесно до убица. Ако се хоће схватити и упознати са најмањим појединостима везаности и погледа хрватске терористичке организације, која се зове Усташе, треба да се размотре околности све од 1921.

У то време појавиле су се несугласице између Срба и Хрвата у конституционалним и верским питањима. Срби су били централисти, док су Хрвати тежили за федеративном државом.

Неколико вођа изашло је из тмине и организовало опозицију. Ипак кроз више година њихово деловање је остало бојажљиво и остварени резултати били су једнаки нули.

Све то до момента када се појавио Др Анте Павелић, који је најпре организовао Хрватску Националну Унију. Он се најпре сударио са лојалношћу народа који још није тражио аутономију своје земље. Ипак је он постигао први успех године 1927. када се дао бирати за заступника града Загреба помоћу Стјепана Радића.

Политички деби Павелића у југословенском парламенту, у скупштини, истакао се жестоком опозицијом. Али он је скоро наишао на супарника у особи Стјепана Радића, сељачког вође и републиканца, у особи свога заштитника и свога почетка.

Др Анте Павелић отворено се изјаснио као сепаратиста док је Радић бранећи своје идеје остао склон српском народу. Он је упутио Павелићу у пуној скупштини свечану опомену: - "Пазите се, рекао му је, Ви и Ваши пријатељи сте издајнице славенства. Ви сте плаћени агенти иностранства."

У јуну 1928. за време седнице југословенског парламента убио је један полулуди заступник Радића и његовог нећака. Краљ је пред све већом узрујаношћу и немиром парламентаризма одлучио се на распуштање ове скупштине, где су почели одвише често да куршуми служе као аргумент.

Тада је Павелић основао Усташе да би одговорио на последице енергичне одлуке краља. Скоро забринут он је прешао границу и сместио се у Аустрији и тамо почео са својим верним помоћником Перчецом стварати организацију Усташа. У благајне нове организације притицао је новац, а Павелић и Перчец основали су фамозно поље Јанка Пуста у Мађарској. На том пољу устројени су Усташе, завереници посебне врсте. Тамо је нашао доста пустилова који су ступили у организацију ради обећања будуће слободе Хрватске.

"Ваша је највиша сврха, говорено им је, да видите слободну и независну Хрватску, истргнуту из београдског јарма. Ни жртва Вашег живота, ни смрт Ваших противника несмеју Вас зауставити нити један часак."

Ово поље Јанка Пуста беше права школа убица. Сарадници били су стално под интензивним утицајем да би се до у ситнице спремили за њихову разорну задаћу.

Наскоро под водством балканске масонерије Усташе су склопили савез са организацијом В.М.Р.О. Сва тајна друштва која постоје на Истоку масонска и парамасонска - сачињавала су у суштини заједнички фронт да оборе краља Александра а вештина интернационалне масонерије беше да управља тим покретом, у суштини католичким, да би дали отпор Србима православцима.

У то време била је сврха ложа да уништи хрватску католичку акцију, стварајући несугласице да би омогућила фрамасонима Југославије како би ови повели једну кампању која би показала да су Усташе, за које хрватски клер показује извесне симпатије, у ствари плаћеници иностраних католичких велесила.

Онда да истодобно униште утицај Усташа и да покажу народу како је издан од тога клера па би тако могли утврдити пред јавним мњењем како је хрватски католички клер непријатељ југословенске нације. То би дозволило с једне стране у унутрашњем животу велике Србије да се створе сви могући приговори против Христове цркве и да униште њен утицај, а с друге страна да докажу у очима иностранства истинитост својих приговора.

Овако искренувши ствар фрамасонерија је покушала да подметне и зада један страховити ударац римској цркви, свом вековном такмацу.

Погађа се паклени план:

1. Да се утврди, да су убице римокатолици.
2. изазвати једне против других јужне Словене, да би дошло до верских несугласица.
3. оборити као последицу сукоба династију у Југославији, која би била страшно угрожена ради малолетности младог краља.
4. Успоставити у земљи несходан демократски режим, који би ту земљу предао у руке масонима, дозволивши својој браћи да се баце лакомо на своју жртву.

У томе лежи права сврха завере.

5.

УБИЦЕ

Личност самих извршиоца Марсејска драме има за нас тек релативну вредност, Нас интересује мозак који је оружао њихову руку и ако је француска полиција готово против своје воље успела да ухвати неколико криваца, она није учинила ништа да би открила јавности велике кривце. Ми ћемо споменути само исказе једнога извршиоца драме да би доказали како имамо овде посла са једним друштвом, чије се име не може изговорити без гнушања: масонерија.

Један од завереника, ухапшен у Thonnon-les Bains, признао је пред г. Симоновићем, шефом јавне безбедности у Београду:

"Ми смо чланови једне тајне организације, која се бори без обзира против југословенске државе и која кажњава смрћу најмању непоузданост својих чланова. Ми смо примили све, папире, новац, оружје и налог за пут од наших шефова."

"Пошто смо напустили нашу земљу, ми смо добили налог да идемо у Минхен где нам се представио месни представник организације те нам је дао тајне знакове наше организације. Он нам је дао даље упуте и налог да пођемо у Цирих. Тамо нам се један нови шеф представио."

"У Лозани дочекало је ово друштво неко пето лице које је стигло из Париза и провело је с њима ноћ од 28. септембра. Мистериозна особа је од тог тренутка преузела водство дружбе и предала је сваком саучеснику лажне исправе..."

Не осећа ли се у тој организацији лице масонерије са својим циљевима, методама и начином. Али ми можемо наставити. Петорица завереника прелазе преко Леманског језера и искрцавају се у Евиану, да би стигли на воз за Париз. Међутим Suck /Keleman/ и Silni примају од њиховог мистериозног сапутника налог, да отпутују у Марсеј. Поспишил и Рајић морали су се према налогу задржавати у околини Париза, у Фонтенеблу, где ће према инструкцијама, у случају да не успе атентат у Марсеју, добити налог да изврше злочин у Паризу, за време доласка у главни град.

Према личним ознакама, утврђеним смелим и немилосрдним карактером вођа организације Усташа, ми можемо претпоставити да би ова паришка дружба по примању налога учинила своју задаћу и бацила у ваздух воз у којем би се возио монарх. Ова хипотеза била је уосталом предвиђена и изван овог смелог плана у паришким ложама у јуну 1934.

Како се можемо уверити план читаве трагедије беше спремљен до ситница. Зна се чињеница да је од два извршиоца у Марсеју само један радио: Kelemen. Други пак Malny, клонувши, напустио је своје место кад су дошла краљевска кола, а Kelemen готово луд од бесноће без свога саучесника који се повукао, бацио се на кола и извршио своје тешко дело. После атентата лажни се Malny склонио у Фонтенебло где је био ухапшен после неколико дана.

Али вратимо се убици Kelemenu који је имао на руци тетовирану мртвачку главу и две кости, дакле фамозни масонски знак, који украшује све храмове и сва врата ложа. Пошто је овај убица задобио више рана после свог тешког дела, он је пренешен у зграду јавне сигурности у Марсеју.

Тамо је дошао кућни лекар и без да је кривца прегледао, он је констатовао, и пре него што је кривац издахнуо, - смрт ради излива крви, смрт која је уследила од метка испаљеног у мозак у висини чела. Међутим убица није добио хитац у главу, него је био ударен сабљом по глави од официра који је пратио на коњу краљева кола.

Kelemen је био напуштен без неге и то је било намерно.

Није требало допустити да убица узмогне још шта говорити, и после шест сати агоније и опште малаксалости он је издахнуо у присутности неколицине забринутих полицајаца, који су дубоко и са олакшањем одахнули кад је злочинац испустио душу, заједно са собом поневши и тајну. Уосталом тактика је била марсејске полиције - по налогу ложа - у први час злочина да се произведе утисак како је то дело једнога осамљеног појединца.

Настојало се утврдити како је Keleman радио посвему сам. Његовом смрћу беше сва та даљња истрага правде безпредметна.

Све би прошло без истраге и без процеса. И то је било жељено решење. Али југословенски полицајци, који су следили пут краља, лако су утврдили саучеснике и морало се, хтело не хтело, наставити истрага пред државним тужиоцем госп. D. Paulom, великим штићеником ложе, који има захвалити срећу своје каријере код магистрата једино брату Sarrautu. Ја подсећам да је у овом моменту драме био на нашу несрећу министар унутрашњих дела г. Albert Sarraut, гнусни шеф масонске дружине.

Овде треба да расветлимо улогу министра, ове змије наочарке велике ложе. Све је могло да се допусти и да се догоди грешком и без сумње са вољом ове хипокритске појаве која нема никакве савести.

Свака друга влада, осим ове, која се сада налази на власти, а на нашу срамоту и судбоносна за нашу домовину, затворила би овог злочиначког министра који је пропустио лакомислено и без дилеме да се убије један од наших најмилијих и најдражих пријатеља. Али овај режим који данас влада а у рукама је тајних сила ове подле масонске дружине, бацио је дискретни вео преко деловања тих нечасних људи и по налогу масонског храма тај министар се је користио својим високим положајем, који он заузима, да би омогућио извршење злочина. Од онда овај се сумњив и огаван тип сакрива мислећи да ће заборав прекрити његову кривњу.

У једној књизи "Диктатура ложа" стр. 68. до 72. оптужио сам Alberta Sarrauta да је био заједно са братом Desmonsom подстрекивач убиства над заступником националистом Syvetonom, године 1904. Кривац Sarraut није одговарао за то.

Заступник Syveton, који је изнио један масонски скандал, био је осуђен и убијен по масонерији, а Sarraut је сакрио читав план злочина.

Александар I., краљ диктатор своје земље, сметао је циљевима интернационалне масонерије. Он је зато био осуђен. Пошто француска масонерија нема више прилика да убија краљеве код нас, она настоји да помаже извршење злочина над Александром I. Albert Sarraut, човек огромног масонског поверења, потајно шурује према тој сврси.

Данас било би моје потпуно задовољство да га поново ухватим и притиснем осветљавајући његову улогу и да покажем његове циљеве за које је он радио.

Тај масонски нитков требао би да седи на истој оптуженичкој клупи са својим саучесницима, извршиоцима драме.

Наша тврдња је формална. Да је марсејска трагедија злочин који је масонерија у своме интересу пропустила да се догоди. Овако се треба гледати на тај злочин. Наћи ће се правих подстрекивача и кроз њих ће се разабрати прави повод. Масонски кругови у Србији, Француској и другде имали су интереса да пропусте извршење овог злочина па да се запали Европа.

Присутност тајних сила осећа се у свакој појединости ове трагедије, али нарочито у намери и наших масонских управљача, који су у ово доба у влади.

Београдска влада, која је била обавештена да се спрема атентат против особе монарха, послала је четири дана пре доласка краља неколико својих најбољих полицајаца да ступе у везу са нашом националном безбедношћу, како би појачали сигурност свечаности које су се имале обавити доласком краља. Марсејска управа била је обавештена о могућности атентата и затражила је помоћ војске. Ова помоћ одбијена јој је по налогу министра унутрашњих дела. Тај исти министар шаље на место, где се је имала одиграти крвава игра, своја два сарадника и то брата Berthoina, управника националне безбедности и Sisterona, генералног надзорника.

Ми наслућујемо у тој наредби јасно помагање које је пружено убицама од француске масонерије.

То нам сведоче неоспориве чињенице.

Главни марсејски комесар, упозорен од београдске полиције, дао је формалне инструкције, према којима су краљевска кола након искрцавања нашег високог госта требала бити окружена у помањкању војске одредом редара на моторима.

Berthoin и Sisteron су, не зна се по чијој заповеди, противили краљеве безбедности.

Али они су се морали повући јер се није смео пред краљем Александром показати толики неспоразум. Они су се дакле уклонили са простора пред колима и иза кола и тако се је омогућило

извођење да краљева кола буду праћена редарима на моторима и тек са великим незадовољством они су допустили да краљева кола прате са сваке стране два виша официра на коњима.

Дневник "Semaphor" требао је да изнесе ову чињеницу једнако као и сви други листови Марсеја:

"Упркос тога налазила се гарда на моторима на белгијском кеју у моменту краљевог доласка, спремна да изврши задаћу чувањл краљеве безбедности.

Али они су се морали повући јер се није смео пред краљем Александром показати толики неспоразум. Они су се дакле уклонили са простора пред колима и иза кола и тако се је омогућило извођење атентата.

То је истина коју смо ми морали да изнесемо."

Марсејска управа већ је 11. октобра обзнанила да су све мере безбедности које су биле у њеном налогу, биле задржане и спречене по представнику Националне Безбедности који је дошао из Париза. То нам јасно указује како је баш тај Berthoin преузео иа себе и извршио налоге свог брата у ложи Alberta Sarraut-а. Овако се је извршио злочиначким саучешћем француске масонерије страховит злочин одређен и припремљен по интернационалној масонерији против Александра I., који је у своме краљевству онемогућио неслогу и револуцију и тиме навучао на себе освету смрти.

Онда после свега тога када је наша влада требала да казни са посљедњом енергијом инфамног Sarraut-а и његове помагаче Berthoina, и Sisterona, шта се је догодило у Француској?

Службени дневник од 21. априла 1935. обелоданио је декрет министра унутрашњих послова којим се стварају четири места генералних инспектора у Алжиру са краљевском платом од 100 хиљада франака за свакога. И ко је био позван да се користи тим положајем? Брат Berthoin, човек који је изручио краља Александра убојничким куршумима. Тај високи функционер био је формално опозван, али је добио после непуних шест месеци инфамну масонску плату за своју службу коју је учинио ложи да се спроведе њен налог за убиство.

Ми се надамо да ће француска савест, згранута над злочином масонске мафије, тражити да се посвему расветли тај трагичан догађај који је толико болно коснуо наше осећаје и наш углед.

6.

МАСОНЕРИЈА НА ДЕЛУ

На жалост, да би сакрила ове типове, свемоћна масонерија настоји да искриви чињенице и да избрише све трагове кривње. Тајанственост филма, који ји био снимљен за време драме, показује у пуној својој грозоти злодело масонерије. По налогу министра унутрашњих дела цензура се сместа дочепала филмске траке. Ипак се је неколико негатива успело пренети у иностранство где су били приказивани, нарочито у Енглеској, а код тог приказивања показала се је одлучно злочиначка површност француске полиције.

Оператер, који је снимио филм драме, умро је под мистериозним околностима 24 сата после трагедије. Велика информативна штампа потпуно је прећутала ову смрт. Међутим ова смрт нема никаквог природног карактера. Она је била насилна.

Кад је Georges Desbons, адвокат тројице осумњичених Хрвата, затражио на почетку месеца маја да се прикаже филм како би се могла утврдити одговорности његових клијената и установити потпуни идентитет убице, филм је плануо и нашли су га кроз уништеног. Ова чињеница има свој трагичан значај и даје један драгоцен доказ. На филму се наине указује силуета тајанствене особе која је дошла из Париза да дочека заверенике у Лозани и која је довела убице у Марсеј. Ова кобна особа, за кога верујем да је један утицајан члан фрамасонерије, посећивала је француске ложе. Погађа се дакле зашто је убијен оператер који је снимио филм. Зна се једнако зашто је уништена филмска трака да неби више никада била приказана. Као у свим масонским злочинима правда је морала заћутати и бити намерно слепа. Читава полиција која је имала да проведе истрагу, морамо то

констатовати, данас је већ то очигледно, била је подређена ложама. Најзад марсејска магистратура и није друго него магистратура масонских жеља и налога. Le Parquet и полиција не сачињавају друго него велики масонски атеље. И овај претрес, који ће бити идуће јесени, може значити масонску правду под водством Делте. Судиска сала стога ће бити засењена на срамоту француског угледа.

У казненом поступку прописано је на најформалнији начин истражном суцу да утврди у најкраћем времену, по могућности још истога дана, једно нагло испитивање које ће као и читава упута морати бити база за осталу саму истрагу. Ово нагло преслушање треба да објасни околности убице и да утврди све доказе и материјалне чињенице /планове, фотографије и исказе/ које се односе на злочин. Међутим ово нагло преслушавање не само да није проведено према прописаним појединостима него је само исправљено у фебруару 1935. То значи 4 месеца после злочина и одбрана га је могла сазнати тек 8. априла. Уосталом осим тога ова главна ствар остала је прећутана код најважнијих чињеница драме. Та чињеница која је најважнија за одбрану остала је и остаје сакривена и неразјашњена а та је у питању ко је испалио све те смртоносне метке? Ако смо скоро сигурни да су куршуми које је испалио Kelemen погодили несретног Алаксандра I, то нису ти исти од којих су убијени Barthou, general Georges, три жене а пет особа тешко рањени.

Сигурно је да је више ових жртава убијено мецима полицајаца који су у часу драме отворили паљбу на краљева кола. Самим утврђивањем трагова хитаца на краљевим колима и у околини може се утврдити неопходна тачност у истрази. Али ложе су нашле за сходно да наложе апсолутну ћутњу а ми ћемо ускоро видети зашто.

Поред ниског настојања масонерије да би искривили правац процеса, морамо размотрити како су ложе хтеле да се дочепају одбране па да би се читав крвави веш опрао искључиво између масонске браће.

Пошто смо утврдили како је завера спремљена преко паришких ложа године 1934., пошто смо размотрили све везе управљача организације Усташа са интернационалном масонеријом и пошто смо расветлили сплеткарење огавног Sarraut-а, министра-убице III. Републике, и његове браће помоћника Berthoina и Sisterona, и пошто смо коначно установили подложеност и подређеност магистратуре, полиције и законског лекара масонским ложама, треба још размотрити на који начин су браћа масони покушали да окрену на своју корист овај страховити злочин спремљен, извршен, заташкан и заштићиван по њима.

Једнако тако треба да погледамо на који је начин масонерија хтела да се дочепа одбране ових Усташа и да тако осигура читаво водство расправе којој је хтела да наметне своје нечасне трикове, заташкавања и забуне.

Масонерија има већ у рукама водство процеса преко полиције, судске медицине, магистратуре и приватног учесника у особи страховитог Paul Vonsoura. Само јој је још одбрана делимично измакла.

Избор, који је био наметнут у особи приватно учесника, у овоме случају краљици Марији, састојао се у томе да падне баш на злогласног адвоката, Paul Vonsoura министра-убице од 6. фебруара 1934. У избору тога недостојног министра, који је наметнут изричитом вољом ложа, хтело се је наметнути за време процеса налог ћутње о убици. Од тада је Краљица Марија одустала од приватне тужбе. Подли трик управљача масонерије може потпуно да успе само ако се осигура одбрана Усташа, која би добро вођена морала у току процеса да изнесе сензационалне и неочекиване чињенице. Осећа се опасност и узрујаност масонске клике како би се угушио глас ове одбране. Једнако тамо стављено је све у покрет да се масони домогну одбране. На челу тог посла нашао се између осталих и брат Marius Moutet, заступник округа Drome и бивши бранилац издајнице Caillauxa, који је придодан као адвокат а сам је утицајан члан средишњег комитета лиге за заштиту права човека. Сваке недеље одржано је више састанака у кавани на Quartier Latin, која је позната као састајалиште масона. Тамо се састају високи функционери француске и стране масонерије. Ови састанци следе у једној врсти пиваре, а дворана је смештена на првом спрату зграде код Опере и тамо се држе права ратна већа, разумљиво посвему тајна, где се састају браћа из иностранства са најпознатијим члановима радикал-социјалистичке странке и S.F.I.O.

Поједина ратна већања трајала су од осам сати увече до четири сата изјутра. А појединих дана чак неки од најватренијих чланова Fronte Commun, чија имена се спомињу са поштовањем у билтенима ложа, налазећи, да је прерано за одлазак а прекасно за спавање, пошли су у пет сати у јутро у кавану на Montmartru да би одлучили план маневра.

Међу осталим многи су састанци одржани код посланика Front Communa или уз чашицу доброга порта, који нема додуше ништа пролетерског, али се ипак уз њега састају ти револуционари у ципелама, француски јевреји, ташти и славохлепни. Читав овај круг људи има само једну жељу како би се дочепали одбране Усташа да би тиме онда добили посвему у руке водство процеса. Ту се ради о правој завери вођеној нарочито против Georges Desbonsa, чија ће глава, ако се овако настави, бити ускоро у опасности. Све могуће тајне силе и нечасна сплеткарења управљена су против њега, вероватно да се казни за његов енергичан рад око истраге. Морам споменути да после тајних састанака, које смо горе описали, виде се поједини инострани масони, а тих је мало. Они се журе у друге кафане али где год се разилазе они одмах траже папир и перо и пишу дугачке листове, које онда носе у кавану на Place Beauveau, близу министарства унутрашњих послова, а друге на адресу једног иностраног посланства у Паризу, које је преузело на себе да одржава везу са масонским круговима из Југославије. Југословенски масони заседају једни у Београду, а други у Загребу. Сврха је ове иностране силе, чија се политика лако погађа, да се у Југославији изазове револуција и да се збаци са престола Карађорђевићи, који су данас ослабљени малолетношћу младога краља, а све то у прилог верским борбама.

Врло је лако схватити да агенти масонерије добијају од ове силе своју тајновиту новчану помоћ. Може се наслућивати о важности ових огавних пијанаца. Тешко је установити њихово тачно држављанство. Они се састају у једној нарочитој кавани на quartier Saint Michel. И оно што знам о овим типовима и њиховим сумњивим односима, и оно што сам успео сазнати из њихових говора, то све је могла правда само мало подстрекнута да сазна исто тако добро као и ја. Али она то није хтела.

Преостаје нам да говоримо о великим маневрима које су покушали чланови масона, други дан после атентата у Марсеју, преко велике штампе вешто намештеним, а који су имали за циљ да баце одговорност за злочин на три земље. Оптужили су преко велике штампе Мађарску, Немачку и Италију, тачније речено три велике силе где је масонство забрањено.

Није ли то и превише јасан доказ очајне мржње против хришћанске југословенске монархије да масонерија, убивши им краља, оптужује три земље са диктаторском владом и налази поред својих ниских и хипокритских присталица још и прилику да напада Мусолинија, Хитлера и регента Хортија. И настављајући тако са својом осветом, оптужује својим властитим злочинима оног, који је ради њих погинуо.

Али ми несмемо да дозволимо било какво околишање. Једнако тако несмемо допустити да се наметне уверење као да је постојало неко саучесништво тамо где га није било. По свему у овој драми као и у њеним последицама осећа се јасно да се ради о масонском злочину. Ми налазимо и утврђујемо овде начин, људе и дела.

7.

ПОЗИВ НА КАЗНУ.

Марсејска трагедија захтева примерну и немилосрдну казну не толико извршиоца од којих су једни затворени, а који су нашим очима само несвесно захваћени влашћу Усташа или заслепљени фанатизмом, већ против оних треба дигнути оптужницу који су осигурали злочин, који су тражили и платили убице, који су припремили и олакшали њихову задаћу и који се сада спремају да искористе ово страшно дело за своје ниске циљеве и срамну политику.

Прави је злочинац масонерија. Једини су кривци фрамасони који су на челу проклете секте и њених подружница. Француске и Чехословачке ложе су се нарочито истакле у припреми и извршавању драме. Посланство ове мале силе у Паризу играло је важну улогу у припреми овог злочина.

На расправи овог процеса треба оптужити читаво масонско друштво. Доста је било проливане крви за вољу масонских ложа. Већ се спремају други злочини. Већ су у изгледу нове жртве. Сада су на реду Dr. Salazar у Португалу, цар Борис у Бугарској, Hitler-у Немачкој и Mussolini Италији. Сви монарси и државници који се супротстављају маневрима интернационалне масонерије изложени су мржњи и освети. А освета фрамасона је смрт.

Краљ Александар као непомирљиви противник Совјета, према којима су ложе предусретљиве и љубазне, противио се увек свакој вези и споразуму са бандитима у Кремљу. Његова снажна воља противила се сваком приближењу са Совјетима. Ради таквог свог става спрам Совјета морао је нестати.

Његова велика мржња спрам црвене Русије подигла је његов ауторитет којим је могао да спаси државу године 1931. од пропасти и парламентарних борба. Ради такве своје политике он је био опасан за свемоћ масонерије. Бранећи свој народ и радећи за његово добро краљ је навукао на себе освету ложа.

Понављам да избор извршиоца ове болне афере има секундаран значај. Рука која убија није једини, нити прави кривац. Једини је кривац мозак који је злочин смислио и наоружао руку.

Ако извршиоци заслужују казну, колико треба да буду строжије кажњени они који хладнокрвно одлучују, спремају и сакривају извршење злочина. И то тако ниског и страшног као што је трагедија извршена 9. октобра 1934. у Марсеју.

За нас је одговорност управљача масонерије много већа од одговорности неколико мрачних типова, који су били несвесни извршиоци налога ложе.

НАПОМЕНА:

Ми морамо још саопштити, да се за 5 минута до атентата један масонски чиновник полиције легитимисао у једном одељењу поште у Марсеју и предао један телеграм упућен југословенској влади. У овом телеграму он извештава да је убица Краља италијански поданик. Овај телеграм је био задржан од стране француског поштанског чиновника.

Да ли се могу замислити све последице које би овај злочиначки маневар једног полицајца изазвао, ако би телеграм на одређено место стигао? То би значило пљачку италијанског посланства у Београду, шта више могућност ултиматума, рат. На срећу увиђавност француског поштанског чиновника спречила је ову несрећу. Али ово дејство јасно показује како је масонерија све унапред смислила и припремила, како атентат, тако и његове последице. Овај атентат је морао јудео-масонима служити томе да би се изазвао међународни конфликт. (примедба писца)

Тражим од Француза, који још имају у срцу осећај поштења и правде, да захтевају одлучно, да се оптуже убица Sarraut његови саучесници на исти начин као и извршиоци самога злочина. Они су од исте банде и треба да искусе исту казну, чак још и строжу.

Albert Sarraut је убица и ми то можемо писати без страха да ће нас демантовати. Ми чак можемо да изразимо све наше гађење, а да та животиња неће дићи главу, неспособан да се брани другачије осим да убија оне који говоре о његовим злочинима и делима. Доиста је задовољство да можемо довикнути томе недостојном типу, пролалици, лопову, убици: "Ти си злочинац, а мој понос да те могу проказати." Не полагамо пуно вере у магистратуру, окаљану масонима и у поквареног председника који ће председавати на процесу у Bouches du Rhone. али се надам и поуздајем у француску савест, која је упозорена на наличје драме и на деловање ложа. Надам се да ће тако бити процес доведен на прави план и на праву улогу, коју је играла фрамасонерија. И то:

1. На заверу спреману у паришким ложама у Јуну 1934. и у иностраним револуционарним удружењима.
2. На утицај масона што су га извршили на шефове Усташа.
3. На кривњу Sarrauta, Berthoina i Sisterona те свих других у извршењу атентата.

4. На улогу марсејске полиције после драме.
5. На нетолерантну истрагу и на сумњиву улогу истражног суца ове афере comte Ducup de Saint Paul и на улогу шефова читавог магистрата, који је подложен ложама.
6. На покушаје фрамасонерије, удружене са Front Communом, да се дочепажу одбране.
7. И на убиство оператера, који је снимио филм и који је други дан после злочина убијен.

Ми знамо унапред да су сви чиновници, који воде расправу, браћа масони, чији је једини циљ да угуше расправу и да створе забуну. Ми знамо да су били сви извештаји, истраге и сва сведочења искривљени, намештени и лажни од полиције и у рукама масонске браће, а који држе у својим рукама и мрежама и државну адвокатуру, и судску медицину.

Ми знамо да ће државна адвокатура бити поверена једном масону и да ће се приватни учесник, то значи одбрана краљове успомене, појавити у особи страшнога Paul Vonsoura. Избор тога Vonsoura био је додуше лоше замишљен. Тога министра-убице од дана 6. фебруара 1934. и побратима Daladiera Frota, Cota и других. Али пошто је позната моћ мафије и њихових пријатељства нетреба се ничему чудити.

Три ствари остају у овоме процесу сумњиве, које би требале да унесу светло у расправу а то је одбрана, порота и сведоци. Ми већ знаме шта је све учињено од паришких ложа да се дочепажу одбране. Georges Desbons, који треба да утврди одбрану Усташа, по нашим је обавештењима у великој опасности пред читавом завером, која прети његовој безбедности и егзистенцији. Ми смо сретни да можемо похвалити његову енергију и његово схватање дужности и бригу, да свлада све тешкоће и замке. Полаже се много наде у дужности и бригу, да свлада све тешкоће и замке. Полаже се много наде у његову енергију и одлучност да дозна читаву истину.

За пороту знамо да у оваквим случајевима ложе једнако тако будно пазе на њен избор.

Српске масонске ложе жртвовале су велику суму новаца како би дознали политичко и верско мишљење пороте у Аиксу. Ми желимо ипак и надамо се да ће се наћи барем два три независна и савесна човека, који ће поставити потребна питања за време расправе и који ће омогућити да се сазна истина.

Што се тиче сведока масонерија се исто брине. Свима је већ познат низак терор који је над њима вршен да застрашивањем и претњама угуши њихову савест. Уосталом морамо одмах утврдити да нити порота није поштеђена од застрашивања и претња као што смо то имали прилике видети и у другим многим расправама.

Осим одбране, пороте и сведока преостаје још моћна штампа па да дигне свој глас. Али досад се ниједан важан лист није усудио признати нити уопште повести реч о саучесништву масонерије у марсејској трагедији. Тајни фондови су вешто радили и ми треба да се са презиром окренемо од ове неме силе, која је сва дата новцу масона.

Преостаје поштени француски народ. Томе се народу обраћам директно да би поред свих обзира и тајних сила захтевао заједно самном правду. Да би захтевао правду истиниту и неублаживу против свих посвећених у масонској секти, који су умешани у марсејски злочин.

Зато не требају и не смеју да председају расправи и чиновници фрамасони, на које је оптужена сама масонерија.

Иста наредба тиче се свих личности судаца, пороте и сведока, који учествују у овој расправи.

Један масон не може да суди и да каже истину у једној расправи, јер се томе противи његова масонска сервилност.

Овде се ради о вођењу процеса који прелази масонски оквир, процеса у коме је умешан углед Француске и који тражи изванредне казне, а не лутке обучене у судачку хаљину, које концима мичу велики свештеници храма. Потребне су независне судије чије је срце и дух заиста француски а не те лутке, које се подсмехују исто тако судачкој тоги, као и масонском cordonu и кецељи од свињске коже.

Доста је злочина, доста крви и доста несавесности. Доста је било срамоте и љаге. Држава не може да повећа срамоту, која је већ повезана за режим и да допусти како ће праве убице краља остати некажњени.

Краљ је био жртва ложа и освета масона пала је на њега и на друге невине жртве драме.

Марсејски злочин показао је још једном на шта је све спремна и за што је способна свемоћна масонерија, која држи у својој моћи неколико убица а које сакрива и помаже сам министар, чиновници, полицајци и други.

Ми морамо гласно викати како није Француска овај трули покварени режим, који данас влада. Наше је понижење толико велико и француски се народ мора оправдати. А он може изјавити својом снагом и показати прстом на праве злочинце. У овој драми је наша бол доста велика а наш понос довољно повређен, те се морамо бунити против страшне и злочиначке масонерије, која је убила једног од наших најбољих и најискренијих пријатеља.

То је дужност и потреба наша, упркос ових масона уједињених у злочину и у њиховој глупој освети. Наша је дужност да тражимо и утврдимо саучесништво великих свештеника у овоме злочину, који су се све до данас навикли на некажњеност.

Надам се да мој позив неће остати узалудан и да они, који су вршили своју дужност за време рата да ће ти и данас заједно с мном да дигну глас, па да осветимо нашег брата у оружју, краља који је пао жртвом нашег заједничког непријатеља.

Да осветимо жртву страшне масонерије, чија се тиранија и деспотизам крваво утврђује из дана у дан.

Нека Бог пренесе мој позив у срце Француза да би у њима пробудио осећај револта против ове дружине лопова, злочинаца и насилника. Треба то учинити да се Француска више не би требала црвенити ради ове крваве банде, која влада, сакривајући са иза режима а који јој дозвољава и сакрива њену некажњеност.

Као бивши војник у ширем смислу овога братства и везан свим патњама светскога рата бранио бих успомену краља Александра, краља и војника којег назив чини и нашим. Указавши јавности праве убице и пошто сам изнио сплеткарење ложа, жртвујући тиме и моју сигурност, надам се да ће француска нација, упозорена на све то, бити свесна какву казну треба да тражи, а коју заслужује овакав злочин.

Додатак:

Милан Банић: Масонерија и Марсејски атентат

Краљ Александар сазнао је и увидео шта му француска масонерија спрема, па се је најпре одлучио да је концесијама капацитира. Али то није масонерију задовољило: Она је тражила пуну капитулацију краљеву, пуно демантовање самога себе и потпуну ликвидацију шестојануарске политике. А то је било одвише! Краљ Александар био је у првом реду поносни и расни Карађорђевић, а тек у другом реду сарадник масона. И кад се је од њега тражило понижење, он се је решио на борбу, па куд пукло да пукло. Знао је да га та борба може и главе стати, јер француска масонерија није тада још била за потцењивање; али расни понос и пркос динарског коленовића који је у себи носио врлине и пороке Карађорђевог и Његошевог рода, као и свест да тиме спасава државу и нацију, нису му дозвољавали да се одлучи на друго него на борбу. И он је ушао у њу, фаталистички решен на све.

За ту борбу краљ Александар није имао савезника у самој земљи, јер их није на време ни створио: Од 1909. - 33, он је тражио упоришта код масонерије која је његовог оца и њега самог довела на престо, а пропуштао да се ослони на чисто националне елементе. Није му дакле преостајало друго него да их потражи на страни. Где? Европска левица није могла да му буде савезником, јер је левица била оруђе у рукама масонерије, француске и енглеске: У самој Француској, већ од 1933. на велико се дискутује о потреби да се образује "Front Populaire", "Народни Фонт", савез левичара, коме је управо масонерија била квасац и главни промотер.

У спољнополитичком погледу, Народни Фронт је од првог почетка замишљен као мост између удружене енглеске и француске масонерије на једној а болшевизма на другој страни,

као велики блок двеју Интернационала, уперен против експанзивних национализама. Силом прилика, краљ Александар био је упућен да их тражи, т.ј. у првом реду, у обновљеној националној Немачкој и Италији, донекле и на француској десници. На то га је подстицала и спознаја да је демократија уопште у опадању и измицалу, а тоталитаризам, поготово националистички, у све већем полету и надирању.

Већ 1933. краљ Александар почиње да проширује основицу Југославијине спољне политике, увидевши да јој Мала Антанта и пакт пријатељства с Француском не пружају довољну безбедност: После састанка с Кемалом Ататурком и формирања Балканског споразума, долази и до Александровог рандевуа с бугарским краљем Борисом, што је већ само о себи означавало тражење контакта с фашистичком Италијом. У лето 1933, краљ Александар предузима "инкогнито" аутомобилски излет у јужну Немачку и долази у везу с руководиоцима национал-социјалистичког режима, (s Geringom итд.), што изазива право запрепашћење и револт у Паризу и у редовима паришке масонерије. Чак и сам официозни "Le Temps" пропраћује вест о Александровом излету коментаром, пуним горчине и беса; француска масонерија дефинитивно решава да "кривоклетника" треба уклонити; Прибићевићева, Павелићева и комунистичка акција против "краља убице" добијају још већег маха.

Упоредо с делатношћу која је већ наговештавала постепену преоријентацију Југославијине спољне политике, краљ Александар почиње и на терену унутрашње политике да манифестује своје нерасположење према "Југословенској Националној Странци"и њезином раду: Не долази, до душе, до крупних промена и наглих преобрата, јер краљ жели да своје замисли спроведе у етапама и поступно, али се његово расположење огледа у помагању "Југословенске Акције", која је имала да смени ЈНС.

У току 1934. краљева акција на еманциповању Југославије од франко-масонског уплива наставља се врло интензивно, али не јавно него "in camera caritatis": Александар настоји да капацитира и за себе придобије Ватикан, те пристаје на крупне концесије њему у прилог, пројектованим Конкордатом; контакт с Трећим Рајхом и фашистичком Италијом дискретно се разрађује; а преко академика Бартуа, француског министра спољних послова, жели Александар да уреди односе и с националном, десничарском Француском, Јер он верује да је на десници будућност Француске.

Кратко речено, краљ Александар је 1933. -34. смишљено и стрпљиво радио на измирењу и координацији европских национализама, на стварању националистичког блока на европском континенту, на сузбијању масонско-левичарске плиме која је представљала опасност по њега и његову земљу, по будућност Европе уопште. Док ово кажемо, не постављамо неку произвољну тврдњу и конструкцију, јер има живих сведока да је краљ Александар, последњих двеју година свог живота, уистину овако мислио, на овом делу радио. А да је и своју унутрашњу политику озбиљно мислио довести у склад са својом спољнополитичком концепцијом, потврђују речи што их је, крајем августа 1934. упутио аутору ових редова: "Не ваља што сам остао на пола пута између демократије и ауторитативизма! Увиђам да морам поћи до краја, јер ће иначе земља да ми пропадне. Но да бих пошао до краја, морам пре свега масоне да разјурим, јер они су узрок свему злу. Нема прљаве афере без њих! Ево, и у нашичкој афери они су протагонисте! Учинићу то што сам намислио, чим се вратим с пута у Бугарску и Француску!"

* * *

Између краља Александра и Бартуа постојао је афинитет мисли и осећаја, јер је Барту био десничар с јасном визијом, куда левичарство води Француску и Европу. Барту је залазио да се краљ Александар почиње духовно да удаљује од Француске, па је као добар француски патриота покушао све да заустави овај процес Александрова удаљавања и да му поврати веру у своју отаџбину. Зато је инсистирао на томе да придобије краља за посету Француској, како би се ту утврдиле смернице нове заједничке политике измирења европских нација, у првом реду франко-југословенског измирења са Италијом, заједничке сарадње с Немачком итд. У вези с тиме, Барту се је залагао да и француску

левичарску масонерију приволе на промену држања према Александру. Она је привидно на то пристала и тако је дошло до фаталног Александровог пута у Француску.

Сатански вешти аранжери сугерирали су Александру да не путује директно, железницом, за Париз него да ће бити много целисходније, ако крене морем, те се искрца и задржи у Марсеју, како би присуствовао открићу споменика који су Марсејци подигли изгнулим француским ратницима на солунском фронту. Александар је на то пристао. Јер ни он сам, на жалост, нити ико око њега није водио рачуна да је овај највећи лучки град на обалама Медитерана у исто време и највеће, управо ендемично гнездо француског и интернационалног олоша, криминалних типова, комуниста и анархиста; да је и марсејска општина тада била у рукама левичара (социјалиста и комуниста) који су Александра безобзирно називали кривоклетником и убицом.

Свесно или несвесно, Александар је пошао право у лављу шпиљу, ма да је знао за право расположење масона и левичара према себи. Пошао је, верујући у своју добру звезду, а да за његову личну безбедност нису од стране наших, надлежних власти биле предузете готово никакве мере предострожности. Кад је краљ, мало пре тога, долазио у Софију, да врати посету краљу Борису, не само да је био алармиран цео бугарски полицијски апарат, него је у Софију било дириговано око 80 најспремнијих и најспособнијих наших полицајаца и агената. За краљеву посету Француској све је то отпало. После извршеног атентата, тадашњи министар унутрашњих послова Жика Лазић правдао се је тиме да није имао расположивих кадрова за отпремање знатније екипе наших органа јавне безбедности у Француску! А пре атентата, наше дипломате у Београду и Паризу указивали су на то да би за велику француску савезницу била увреда да на њезин териториј шаљемо "цео чопор" полицијских агената, јер је Француска у стању да гарантује за личну безбедност краљеву. Међутим, у великој пријатељској републици, масонерија се је побринула да би атентат на краља што сигурније успео!

Кад је јадни краљ са "Дубровника" сишао на обалу марсејске луке, већ је на кеју био дочекан бурним демонстрацијама марсејских комуниста и велеградске олоши која му је, "на пар корака растојања, песницама претила, урличући: "Доле краљ кривоклетник! Доле убица!" Пресенећени краљ упутио је маршалу Двора, генералу Димитријевићу, који га је сачекао на кеју, Следеће речи: "Шта ли је ово, Ацо? Ако овде извучемо живе главе, живећемо још сто година!" Јуначки понос није му дозволио да се поново повуче на свој 'Дубровник', да исплови из марсејске луке, па да затражи да се у Марсеју заведе ред, какав доликује дочеку једног краља, па још пријатеља савезника. Него је пошао у сигурну смрт!

По ранијем распореду, аутомобил у који су сели краљ и Барту требало је да опколи и да прати десетак полицајаца на мотоциклима. Оваква пратња би дабоме сметала извођењу атентата. Зато су мотоциклисти, пред само кретање аутомобила, добили наређење да га на прате него да заобилазним путем дођу пред споменик који је имао да буде откривен, и да тамо сачекају даља наређења. И тако су на пролазу из луке у варош, краљев аутомобил пратила свега два коњаника који нису - то је ванредно значајно! - јахали паралелно с аутомобилом, поред њега, да би га заштитили, него су измакли пар корака испред њега. Уз такав аранжман, кренуло се у варош. Десничари су клицали краљу, а левичари још бучније демонстрирали против њега. Улице су биле испуњене масом која је са тротоара сишла и на сам коловоз. Пролаз за аутомобиле узан. Још ужи на једном месту где се је и калдрма оправљала. Ту је аутомобил с краљем и Бартуом морао да успори кретање. Сигурносни кордон представљали су само полицајци, и то на 5-6 корака удаљености један од другог, па још леђима окренути маси. Атентатору је сасвим лако било да се издвоји из публике, да с два три скока дође до краљева аутомобила, да стане на папучу аутомобила - вешти аранжери су се побринули да би ауто имао папучу! - да поднесе револвер право у лице краљево, како меци не би промашили. Кад је већ убио краља и смртно ранио генерала Жоржа, атентатор није пропустио да пуца и у Бартуа. Тек тада је пуковник Пиоле, који је с леве стране јахао пред аутом, ударцем сабље по глави оборио атентатора на земљу. Оборен на земљу атентатор је наставио да пуца, а отворили су паљбу и полицајци. тако да су биле убијене и три жене а пет особа је било тешко рањено. Краљ је на лицу места издахнуо, а Барту 3 часа доцније, услед губитка крви јер није било кога (!) да му на време пружи помоћ и повеже рану!

Ко је стварно био атентатор? То се још ни данас тачно не зна. Кажу да је он био Македонац, члан илегалне македонске револуционарне организације. То је вероватно, као што је вероватно да је могао да буде и члан организације хрватских "ушташа". Али је највероватније да се је атентатор могао и жив, макар рањен, ухватити! Није ли можда заслуга вештог аранжера што је он био убијен на лицу места, и што му је физиономија гажењем била толико упропаштена да је престала да буде физиономијом?!

То се десило 9. октобра 1934. пред вечер. Већ следећег јутра, француска десничарска штампа без увијања је истакла да је масонерија покровитељствовала заверу против живота савезничког владара и француског министра спољних послова. Десничарска штампа је, тако рећи, прстом указала на министра унутрашњих послова француске републике, Албера Сароа, тврдећи да је он масон и најодговорнији кривац за успех атентатора. Негодовање јавног мишљења против Сароа било је толико да је он морао да напусти министарски положај.

Али ни тада ни доцније, Албер Саро није јавности пружио непобитне доказе да је оптужба против њега била неоправдана. Такве доказе није изнела ни левичарско-масонска штампа, ма да су се после атентата писали не само чланци него и књиге у којима се је доказивало да је стварни инспиратор и виртуозни аранжер марсејског атентата била француска масонерија. Да ли само она? После атентата било је у јавности изнето да је лондонска полицијска централа, фамозни Скотланд Јард, француској полицији предложила своје услуге, поводом доласка Александра у Француску, јер је Скотланд Јард наводно био сазнао да се спрема атентат на југословенског краља. Какве су природе биле ове предложене услуге? Да ли је Скотланд Јард уистину хтео да очува краља Александра од атентата? Стоји, међутим, факат да је француска полиција отклонила услуге Скотланд Јарда, а сама није предузела потребне мере опрезности.

Доцнија ислеђења по предмету марсејског атентата утврдила су да су готово све "ушташе", који су у атентату имали директног или индиректног учешћа, у Француску дошли из Мађарске, али не с мађарским него с чехословачким пасошима. А у Чехословачкој је у то време, баш као и раније, и доцније, ведрио и облачио масон Едуард Бенеш"

Доцнија ислеђења су утврдила и то да су извршење атентата на себе преузеле "ушташе": Сук, Силни, Поспишил и Рајић. Али ову четворицу је, на основу резултата ислеђења, у Лозани дочекао један мистериозни Француз, који их је преко Леманског језера и Евиана пребацио у Француску, а након прелаза француске границе издао Суку и Силном наређење да крену у Марсеј, а Поспишила и Рајића дириговао у Фонтенбло, одакле су они - у случају неуспеха марсејског атентата - имали да понове атентат. Идентитет овог мистериозног Француза није никада утврђен!

После атентата, најжешћа паљба осула се на марсејску полицију, да је она тобож крива што је атентат успео. Бранећи се, управа марсејске полиције објавила је 11. октобра 1934. (два дана након атентата!) један коминике, у коме је изнела да је била обавештена о могућности атентата и да је затражила помоћ војске, али се је министар унутрашњих послова, Саро, томе најенергичнија одупро, спречио асистенцију војске, и упутио у Марсеј два своја најинтимнија сарадника, шефа "националне безбедности" ("Surete Nationale") Бертоена и генералног инспектора полиције Систрона, да би они на лицу места преузели руководство целокупне службе безбедности. Стигавши у Марсеј, Бертоен и Систрон одбацили су и стопирали све сигурносне мере што их је марсејска полиција већ била предузела; њих двојица спречила су да аутомобил с краљем прате полицајци -мотоциклисте, а успротивили су се чак и томе да га прате два почасна официра.

Бертоен и Систрон ишли су, дакле, на то да сасвим оголе краљев аутомобил! А Бертоен и Систрон, шефови француске јавне безбедности, најбољи сарадници министра Сароа, били су неоспорно масони, баш као и сам Саро! Због својих "пропушта" у вези с марсејским атентатом, Бертоен је био смењен, али је кроз непуних 6 месеци био постављен за генералног инспектора у Алжиру ("Journal Officiel" од 21. априла 1935.) с годишњом платом од 100.000 франака, у коју нису урачунати додаци, путне и комисијске дневнице итд!

После атентата, водећи органи француске јавне безбедности и француска масонерија побринули су се да јавност не би никако сазнала како је атентат стварно био изведен, и какво је у том моменту било држање полиције. Зато је министар унутрашњих послова Треће Републике не само

забранио приказивање филма, који је пригодном атента био снимљен, него је наредио да се и сам филм конфискује и уништи. (Неколико негатива овог филма ипак је доспело у Енглеску, па је енглеска публика, гледајући филм, констатовала да је марсејски атентат -дело француске полиције!). А оператор, који је snимио филм о марсејској трагедији, случајно (!?) је умро баш 24 сата након атентата! Кад је пак, у току процеса против атентатора, адвокат Дебон затражио да се пред судом и поротом демонстрира овај филм, у последњи час, уочи приказивања, филм је плануо и до краја изгорео! (Посвећени кажу да је оваква судбина задесила тај филм зато што се на њему јасно види силуета оног мистериозног Француза који је завернике дочекао у Лозани, несметано их превео преко границе, поделио им угоге, и упутио се у Марсеј, да на лицу места контролише извршење задатка који им је поставио!).

Сазнало се, коначно, и за овај дражестан детаљ; Неколико минута пред сам атентат, на једну од марсејских пошта дошао је један полицијски чиновник, легитимисао се и предао телеграм, упућен југословенској влади, у коме се каже да је атентатор - краљев убица италијански држављанин. Поштански чиновник, коме је садржина телеграма изгледала сумњива, није отпремио него задржао телеграм, па се је доцније установило да је састављач телеграма у коме се атентат антиципира - масон! Ово треба довести у везу и с накнадном тенденцијом масонско-левичарске паришке штампе да се одговорност за марсејску трагедију баци на Немачку, Италију и Мађарску. Међутим, десничарска штампа у Паризу оповргла је тврдњу да је, поред француске и интернационалне масонерије, важну улогу у припремању марсејског злочина играло чехословачко посланство у Паризу!

* * *

Француско правосуђе, као ни француска полиција, нису савесно и до краја иследили све околности које су пратиле марсејски атентат. На процесу против атентатора, масонерија се је побринула да атентатори буду тек формално осуђени, а стварним осуђеником да буде - жртва атентата, краљ Александар Карађорђевић! Краљева удовица, краљица Марија, била је присиљена да повуче тужбу против атентатора, јер је на процесу претила опасност да по њезиној тужби не буде, и опет, морално осуђен њен супруг, краљ!

Марсејска трагедија дошла је и на тапет масонске Лиге Народа. Мађарска влада била је натерана да пред пленумом Лиге изјави своје жаљење што је у своје време учесницима марсејског атентата дала уточиште на Јанка Пусти. Тиме је на ову трагедију бачена копрена заорава. Преко Мученикове погибије прешло се је на дневни ред. Кратко време после тога. Албер Саро постао је председник француске владе; као таква посетио га је југословенски Кнез - Намесник Принц Павле и поделио му краљевско одликовање - орден Белог Орла 1. степена!!!

ДЕСНА БИБЛИОТЕКА

Анри Робер Пети

КРАЉ АЛЕКСАНДАР I ОД ЈУГОСЛАВИЈЕ
КАО ЖРТВА МАСОНСКЕ ЗАВЕРЕ

I издање

Изворник: Henry-Robert Petit Alexandre de Vougoslavie
vietime d'une conspiration maconique Paris 1936

Превод са француског Др Милорад Козјак

Редакција превода Др Миливоје Војводић

ДЕСНА БИБЛИОТЕКА

Анри-Робер Пети

КРАЉ АЛЕКСАНДАР I ОД ЈУГОСЛАВИЈЕ
КАО ЖРТВА МАСОНСКЕ ЗАВЕРЕ

Самостални издавачи
Слободна књига Србиње Велвет, Београд

Уређују
Модест Благојевић
Стефан Косача

Рецензенти
Проф. Владимир М. Максимовић
Др Драгољуб Кршић

Технички уредник
Ристо Савић Дрински

Компјутерска обрада текста
Катарина Фоглер

Тираж 300 примерака

Штампа 'Напријед'
1996.г.